

Nr 52.

Av herr **Söderberg** i Hobborn, om skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan att förslag till ändringar i gällande telefonreglemente eller till nytt sådant må för prövning föreläggas riksdagen.

Genom Kungl. Maj:ts nådiga kungörelse angående fastställelse av telefonreglemente av den 29 november 1915 med tillämpning från och med den 1 januari 1916 ha genomgripande förändringar vidtagits i avseende å vissa förhållanden mellan å ena sidan kungl. telegrafverket och å andra sidan vissa rikstelefonabonnenter. Dels hava dessa förändringar verkat så, att utgifterna för en del abonnenter ej undergått nämnvärd förändring, men för en annan grupp abonnenter fördyrats i avsevärd grad.

Att en utjämning och reglering av avgifterna för rikstelefonabonnenterna kom till stånd, var ju högeligen önskvärt. Riksdagen har ju också i skrivelse till Kungl. Maj:t därom gjort framställning och särskilt framhållit orättvisan uti att ej abonnemangen vore klassificerade efter de antal samtal och den olika kostnad abonnemangen åsamkade telegrafverket, såsom t. ex. affärstelefoner och bostadstelefoner etc.; därom har ju ingen meningsskiljaktighet varit rådande.

Men det nu utfärdade reglementet har icke stannat vid detta, utan vidtagit sådana förändringar, vilka i hög grad, särskilt vad landsbygden beträffar, fördyrat och försvårat bibehållande av telefon för mången. Genom ytterligare inskränkning av de fria samtalsområdena och ökning av avgifterna för rikssamtalen ha abonnenterna åsamkats högre kostnader, varigenom missnöje litet varstädes försports, som framgått av tidningspressen.

Men vad som i ännu högre grad ökat misstämningen och oron, är slopandet av kontrakt. Abonnenterna stå alldeles rättslösa inför detta

förhållande. De, som vilja bibehålla sin telefon, eller skaffa sig en dylik, äro hänvisade att därom göra framställning medelst en anmälningsedel och i övrigt hålla sig till ett cirkulär, innehållande — såsom det heter — reglerande bestämmelser mellan kungl. telegrafverket och abonnenterna. Innehållet i detta cirkulär befriar telegrafverket från alla skyldigheter och förbehåller sig rätt att frånskilja och avstänga t. o. m. en växelstations område när som helst i fall någon liten svårighet skulle uppstå för bibehållande av stationen för verket.

Under den tid man hade kontrakt med verket kunde man vara lugn åtminstone en tid framåt. Uppsägningstiden garanterade åtminstone rådrum, men nu synes man vilja införa godtycke i stället för ordning och reda.

Jag blir lätt missmodig då jag hör någon säga: Det ser ut som detta ämbetsverk, eller liknande, vore till för dess tjänstemäns räkning och icke för allmänhetens skull. Jag har ofta avvisat en sådan insinuation, såsom fullkomligt orättvis och obestyrkt. Men då jag hört detta uttalande göras i anledning av senaste telefonreglementet, då har jag måst resignera. Riksdagen skall bestämma alla löner och pensioner till alla tjänstemän och någon ändring härutinnan får icke vidtagas utan riksdagens hörande; men då det gäller förhållandet mellan verket och abonnenterna har riksdagen ingenting med den saken att göra. Det synes mig därför lämpligt och riktigt att innan en sådan kungörelse av Kungl. Maj:t utfärdas, med så genomgripande förändringar, den underställes riksdagens prövning.

Det har väl aldrig varit meningen att rikstelefon skulle användas som ett inkomstbringande skatteobjekt, utan meningen var väl fastmera att därmed betjäna den stora allmänheten och underlätta utbredningen av detta bekväma sätt för meddelanden över hela landet. Då finansministern i årets statsverksproposition av telefonväsendet räknar med en nettovinst för 1917 av 7,200,000 kronor, får man lätt den föreställningen, att telefonavgifterna äro till för att skruvas upp och höjas liksom andra skatter och bevillningar.

Förhåller det sig så, bör det vara på tiden att riksdagen säger ifrån huru man bör handla med allmänheten i denna sak.

Med anledning av vad jag här påpekat och vad som förekommit ber jag vördsamt få föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller det täcktes Kungl. Maj:t för riksdagen framlägga förslag till ändringar i gällande telefonreglemente,

eller vid utfärdande av nytt sådant, på det att riksdagen må bliva i tillfälle att efter prövning göra de erinringar, vartill sådana förslag kunna giva anledning.

Stockholm den 24 januari 1916.

Sam. Söderberg.

I motionen instämma:

Rob. Karlsson.

Cornelius Olsson.
